

Arrest

nr. 304 718 van 15 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 13 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 januari 2024.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Kosovaarse en Servische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 27 februari 2023 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Kosovo, net als o.a. ook Servië, aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt die landen opnieuw aan als veilige

landen van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Kosovo en Servië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land(en) van herkomst niet als veilig kan/kunnen worden beschouwd. De bewijslast rust op hem.

In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op uitgebreide en omstandige wijze vastgesteld dat en gemotiveerd waarom verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Kosovo dat hij aldaar niet geaccepteerd te zullen worden omwille van zijn Roma afkomst. Betreffende verzoekers vrees ten aanzien van Servië verklaarde hij er niet over een woning te beschikken en dat hij aldaar moeilijk aan een job kan geraken.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het voeren van een algemeen betoog en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

3.1. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat leden van de Roma gemeenschap in Kosovo een risico op onmenselijke behandeling lopen door de overgrote deel van de bevolking dat van Albanese afkomst is. Tevens verwijst verzoeker naar de problemen van de Roma gemeenschap in Servië. De Raad stelt vast dat verzoeker zich hiermee beperkt tot een vaag betoog en geen concrete elementen aanhaalt om zijn persoonlijke vrees te staven. Een algemeen betoog in het verzoekschrift over de situatie van Roma gemeenschap in Kosovo of in Servië zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

Voorts merkt de Raad in dat verband op dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daden van vervolging moeten ofwel a) zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). Het begrip “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omvat a) doodstraf of executie of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst en veronderstelt een zekere drempel van hardheid. In die zin benadrukt de Raad ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade.

Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van verzoeker in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte eerder geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Kosovo of naar Servië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

3.2. Verzoekers algemeen betoog over de situatie van Roma in Kosovo is niet van aard om de vaststellingen in de bestreden beslissing hieromtrent en het beleid van Kosovaarse autoriteiten gericht op integratie van Roma minderheden in Kosovaarse samenleving, die steunen op de informatie die blijkt uit de “COI Focus: Kosovo. Algemene Situatie” van 2 mei 2022” in een ander daglicht te stellen. De Raad wijst erop dat ook in de bestreden beslissing wordt erkend dat heel wat Roma zich in Kosovo in een moeilijke socio-economische

situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie ondervinden. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat dergelijke mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd, tenzij in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Ook blijkt niet zonder meer dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Derhalve kan verzoeker niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Kosovo voor Roma en het loutere feit dat hij Roma is om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat het hem aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker, zo blijkt uit de vaststelling in de bestreden beslissing die niet wordt weerlegd of ontkracht, in gebreke blijft.

3.3. Ook werpt verzoekers algemeen betoog over Roma in Servië geen ander licht op de vaststellingen in de bestreden beslissing hieromtrent die steunen op de informatie die blijkt uit de "COI Focus: Servië. Algemene Situatie" van 13 augustus 2021". De Raad wijst erop dat uit de voormelde landeninformatie blijkt dat heel wat Roma zich in Servië in een moeilijke socio-economische situatie bevinden waardoor ze op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat dergelijke mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd, tenzij in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Ook blijkt niet zonder meer dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Derhalve kan verzoeker niet volstaan met een loutere betoog dat de leden van de Roma gemeenschap discriminatie kunnen ondervinden in Servië om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat het hem aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker in gebreke blijft.

3.4. De Raad benadrukt voorts dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat zowel de Kosovaarse als de Servische autoriteiten bij machte zijn om bij discriminatie op te treden en bescherming te bieden aan slachtoffers van discriminatie. Verzoeker haalt geen overtuigende feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat hij in het geval van eventuele toekomstige problemen in Kosovo of in Servië geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo of in Servië aanwezige autoriteiten. Verzoeker toont derhalve niet aan dat het hem in Kosovo en in Servië aan nationale bescherming ontbreekt.

3.5. Wat betreft verzoekers verklaringen dat hij zowel in Kosovo als in Servië niet over een woning beschikt en nergens kan wonen wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat deze problemen op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

3.6. Waar verzoeker betoogt dat hij in Servië vervolging riskeert omdat hij als reservist werd opgeroepen doch geen gevolg hieraan gegeven betreft dit een blote bewering waarbij hij niet het minste begin van bewijs aanbrengt om een dergelijk betoog te staven.

3.7. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

4. De Raad stelt vast dat verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid laat. De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de motieven van de bestreden beslissing, die als hier overgenomen worden beschouwd.

5. Uit niets blijkt dat er heden in Kosovo en/of Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

6. Verzoeker toont niet aan dat hij in Kosovo of in Servië voor vervolging dient te vrezen of dat hij er bij terugkeer een reëel risico zal lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat hij er bij terugkeer aan mensonwaardige en mensonterende omstandigheden zal worden onderworpen wordt op generlei wijze concreet aannemelijk gemaakt.

7. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn landen van herkomst, Kosovo en Servië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 februari 2024 staat het volgende vermeld:

“De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP is het niet eens met de analyse van de Raad en stelt wel problemen te zullen hebben bij terugkeer, zij volhardt.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, door zich tot voormelde argumentatie te beperken, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

Ze gaat immers niet, laat staan ook maar enigszins concreet in op de inhoud van de beschikking van 4 januari 2024 en slaagt er derhalve niet in een ander licht te werpen op de gronden van die beschikking, waarin onder andere wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoont dat zij in Kosovo of in Servië voor vervolging dient te vrezen of dat zij er bij terugkeer een reëel risico zal lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekende partij laat dit geheel na. Door louter te volharden in het verzoekschrift zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen (hierover) omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, blijft zij hiertoe immers manifest in gebreke.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 4 januari 2024 opgenomen grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Servië en/of Kosovo, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS